

Izlet

Vlečno vrv je pritrdil na odbijač, drug konec pa zavezal okrog njenega vratu. Bilo je nekega sončnega dne zgodaj jeseni, v gozdovih vsenaokrog je bilo tiho. Pogledal je njen nežni vrat, s katerega je zdaj visela vrv. Nato se je obrnil in sedel v avtomobil. Ko je obrnil ključ za zagon, ga je Albert, ki je bil ves ta čas v avtomobilu, samo neumno pogledal. »Ubil jo boš,« je rekel in si prižigal cigareto. »Kje pa, saj je dobra tekačica,« je odvrnil Wolfgang. Potem je zagnal motor avtomobila, bil je stari ford mustang. »In kaj bova z njo, ko bo vsega konec?« je zanimalo Alberta. »Saj ne bo nikomur nič povedala, dovolj dobro jo poznam.« »Kaj pa, če bo?« »Ne bodi otročji, saj se gremo samo malo peljat. Tudi njej bo všeč,« je odgovoril Wolfgang. Albert je nemirno kadil. Potem je Wolfgang navil radio in še enkrat pogledal Silke, ki je z vrvjo okrog vratu stala na travniku. Dal je v prvo prestavo in stopil na pedal za dodajanje plina, kolesa so se začela vrteti in vrv se je počasi napela.

Odločitev se mu je utrnila kar na lepem, ko sta včeraj čakala Silke. Ni bil ravno njegov dan in spomnil se je, da mu Silke še vedno dolguje dvajset evrov. Če mu jih torej ne more vrniti, jih bo pač oddelala, je pomislil. Albert je stal zraven njega in kadil. »Plačala mi bo ali pa garala,« je Wolfgang zamrmral predse. »Glej jo, prihaja,« je vzkliknil Albert in izpihnil dim. Wolfgang je obrnil glavo in zagledal Silke, ki se je prebijala čez železniške tire. Pomahala jima je. Wolfgang je v daljavi za Silke videl, kako se je počasi približeval vlak in od daleč ga je spominjal na modelno železnico njegovega mlajšega brata. Pogledal je čez polja in potem spet Silke, ki je tračnice že pustila za seboj. Na sebi je imela siv anorak in temno modre oprijete kavbojke. »Čau,« jima je zaklicala. »Imaš mojih dvajset evrov?« je vprašal Wolfgang, ne da bi odzdravil. Silke se je nakremžila. Napadalni ton v Wolfgangovem glasu jo je zmedel. »Saj sem ti rekla, da jih dobiš konec meseca.« »To si mi rekla že zadnjič.« »Pa saj je samo dvajset evrov.« »Pa kaj, je pa mojih dvajset evrov,« se je razjezil Wolfgang. Albert je oba zaprepadeno gledal. Nič ni vedel o teh dvajsetih evrih in čutil se je izigranega, ker mu je Wolfgang drugače vedno vse povedal. Pogledal je Silke, ki se mu je v zadregi nasmehnila. »A nismo rekli, da gremo v mesto?« je Silke poskušala spremeniti temo in spet pogledala

Wolganga. »Smo, ampak zdaj se mi ne ljubi več,« je ostro odvrnil in vtaknil roke v hlačne žepe. V Wolfgangovih pogledih je čutila nekakšno grožnjo. Od njega si je že velikokrat izposodila denar in mu ga tudi vsakokrat vrnila. Zato zdaj ni razumela, zakaj ji naenkrat tako teži. Vlak se je z glasnim cviljenjem ustavil. »Kako zdaj, gremo gor ali ne?« je vprašal Albert. Wolfgang je za hip pomislil, potem pa se napotil proti vlaku. Albert mu je sledil, Silke pa se je obotavljala; šele ko se je Albert ozrl k njej, je tudi ona vstopila v vlak.

Prehodili so dva prazna vagona in se posedli na koncu zadnjega. »Cel vlak je naš,« je pripomnil Albert. Wolfgang je molčal in strmo gledal Silke, ki je sedela nasproti njega. Ni umaknil pogleda z nje, njegove oči so se ustavljale na njenih stegnih ali pa se ji je zapičil v obraz. »Zdaj takoj mi boš plačala ali pa boš oddelala,« je zaslišala, kako je tiho, toda odločno rekel. »Kaj?« »Si me že razumela.« Albert ga je osuplo pogledal. Še nikdar ni doživel, da bi Wolfgang tako govoril. »Kaj misliš s tem?« je vprašala Silke in se v zadregi smehljala. Wolfgangov izraz je ostal nepremičen, vzdržal je njen pogled. »Teh dvajset evrov boš odslužila z delom.« Mir v njegovem glasu je Silke čisto zmedel, ozrla se je okrog in negotovo iskala sprevodnika. Toda sedeli so v enem tistih popolnoma avtomatiziranih vlakov brez sprevodnikov. »Aja, kako pa?« je zanimalo Silke. Albert je začutil, da jo je strah. Hotel jo je braniti, toda odločnost v Wolfgangovem glasu mu je sporočala, da bi bilo zaman. »Tako kot ženske pač ponavadi plačujejo.« Wolfgang je skočil na noge in sedel k Silke. »Tako kot ženske pač plačujejo,« je ponovil. »Meša se ti,« je ušlo Silke, ki se je hotela presesti. Toda Wolfgang jo je odločno prijel za stegno. Silke je Wolfganga poznala še iz šole, vedela je, da je vzkipljiv in da se je rad pretepal, vendar ji nikdar ne bi prišlo na misel, da bi se ji lahko na ta način skušal približati. Sedela je ukleščena med Wolfganga in Alberta. Slednji je molčal kot riba, kot da se ga vse skupaj ne tiče. »Zakaj nič ne reče,« si je mislila Silke in ga pogledala. Toda Albert je bolščal skozi okno. Wolfgang se je obrnil k njej in jo hotel poljubiti. Njegove ustnice so bile čisto blizu in čutila je njegovo naglo dihanje. »Si nor ali kaj,« je siknila. Toda začutila je, da jo je še močnejše prijel za stegno, desno roko pa ji je porinil med noge. Z vso silo ga je skušala odriniti in po licih ji je steklo nekaj solz. Naenkrat se ji je pred očmi zasvetilo rezilo noža. »Se ti je čisto odpeljalo,« je zdaj zaslišala Alberta. »Ne vmešavaj se!« ga je osorno zavrnil Wolfgang. »Tudi ti se lahko malo pozabavaš, če hočeš. Kar naj odsluži tistih dvajset evrov.« Wolfgang je gledal Alberta, z desno roko pa še vedno molel nož Silke pred obraz. Silke je strahoma pogledala Alberta. Toda on se je preprosto obrnil stran. »Pridi,« je Wolfgang ukazal Silke. »Kam?« »Samo pridi, saj ne bo nič.« Za roko jo je povlekel s sedeža in jo potiskal pred sabo. Odprl je vrata stranišča in jo porinil, da je sedla na

školjko. Gledala ga je z velikimi očmi. Zdaj je čutila, kot da je velik vsaj dva metra, on pa je naenkrat odprl zadrgo na hlačah in iz njih je zaštrlel njegov trdi penis. S to štrlino je bil smešen. »Kaj pa zijaš?« jo je vprašal. »Tako velikega imaš.« Wolfgang je pogledal svojega tiča, potem pa spet Silke, ki je še vedno sedela na stranišču. Njuna pogleda sta se za trenutek ujela. »No, prav, ampak potem mi boš dal mir. Pa nož pospravi,« mu je rekla čez čas. Ko je začutil njene ustnice, je pospravil nož v hlače in dvignil pogled proti stropu, kjer je utripala luč.

Nekaj pozneje sta spet sedela v vagonu. Ko sta se Silke in Wolfgang vrnila, se Albert najprej sploh ni odzval, temveč ju je samo zdolgočaseno pogledal. Wolfgang je bil spet videti sproščen, pravzaprav kot vedno, pa tudi odnos med Wolfgangom in Silke je bil videti sproščen, Albert je vsaj imel tak občutek, ko sta spet sedla. Oba sta molčala. Toda nenadoma je Silke Wolfganga poljubila in se mu poskušala prižeti. Wolfgang je čutil, da Silke po vsem telesu drgeta. »Hej, kaj je zdaj to, nisem rekel, da se zdaj lahko lepiš na mene,« jo je odrinil. Padla je nazaj na svoj sedež in zajokala. Albert jo je gledal, smilila se mu je. Ko jo je videl takšno, se je razjezil na Wolfganga in bi mu najraje s pestmi razbil obraz. Toda brez znakov razburjenja je pogledal Wolfganga, potem pa Silke. Ni se mogla umiriti, vedno znova jo je pretresal krčevit jok. »Zberi se že,« jo je nahrulil Wolfgang, Silke pa si je obrisala solze. Wolfgangov ton jo je bolel mnogo bolj kot to, kar se je zgodilo na stranišču. Wolfgang je nekaj časa zasanjano gledal skozi okno, potem pa pogledal Silke. »Lahko si še srečna, veš. Ker v vlaku v bistvu nikogar ni.« Silke je strmela vanj. Imel je rahlo ukrivljen nos, to je zdaj prvič opazila. Na naslednji postaji bi morali izstopiti. Silke je hotela vstati, vendar jo je Wolfgang grobo porinil nazaj na sedež. »Naprej gremo,« je ukazal. Albert ga je vprašujoče pogledal. »Kaj?« »Naprej se peljemo, do Salzburga.« »Kaj bomo v Salzburgu?« je vprašal Albert. »Že dolgo nisem bil tam in mesto je lepo,« je odgovoril Wolfgang. »Jaz grem dol,« je odločno rekla Silke in vstala. »Z nama greš. Dolžna si mi še točno šestnajst evrov. Štiri evre si že odslužila,« je suho rekel Wolfgang. Silke se mu je iztrgala, toda Wolfgang jo je ujel za roko in jo potegnil nazaj. Poljubil jo je, potem pa jo potisnil med svoje in slabotno Albertovo telo. »Mogoče pa bi jo tudi ti moral poljubiti. Kar daj!« je pozval prijatelja. Ampak Albert ga je samo debelo gledal. Vlak je odpeljal s postaje. Zgradbe so se premikale mimo kot velike črne prikazni. »Ajd, poljubi Alberta,« se je režal Wolfgang. »To bo recimo za kakih petdeset centov.«

Albert je spet pogledal skozi okno, kot da Wolfganga ni slišal. »Kaj je, a ne razumeš, poljubi ga,« je ukazal s povsem spremenjenim glasom. Silke se je obrnila k Albertu in ga poljubila na lice. »Ne, poljubi ga, kot je treba. Z jezikom pa to.« Albert je pogledal Silke. Še nikoli se ni poljubljal s puncami. Na licu je čutil slino. Potem je začutil njene ustnice na svojih in njen jezik, ki je prodiral v njegova usta, v ozadju pa je videl, kako se Wolfgang na vsa usta reži. Potem pa je začutil, da je Silke položila roke na njegove rame in nekako ga je prešinilo, da ga kliče na pomoč. Toda takrat jo je Wolfgang potegnil nazaj. »Dovolj je. To najbrž sploh najraje počneš, kaj, prekleta kurba.« Silke ga je sovražno pogledala in mu pljunila v obraz. Slina mu je tekla po čelu in nato počasi polzela proti licu. Z enim samim gibom lakti si jo je brez besed obrisal v rokav jakne. Pričakovala je reakcijo, a ni storil ničesar, preprosto je obsedel in jo gledal. Nekako jo je spominjal na očeta, ki jo je tudi včasih udaril, prej, ko je bila še otrok, se je pogosteje dogajalo, zdaj pa le redko.

Molčali so. Vlak je ustavil. Nihče ni vstopil. Albert je na ustih še vedno čutil poljub, Silke pa je vsa tiha in vase pogreznjena sedela med njima. Wolfgang je odločno zrl predse. Silke je naenkrat planila pokonci in skušala pobegniti. Wolfgang jo je bliskovito zgrabil za roko in jo povlekel nazaj. »Nisva še opravila,« ji je zagrozil. Hitro je dihal. Potisnil jo je na sedeže in jo z dlanjo pogladil po licih. Potem ji je z naglim gibom dvignil pulover in jo pobožal po trebuhu. Silke je spet planila pokonci in tokrat se mu je uspela izmuzniti. Stekla je proti vratom vagona, toda še preden je utegnila odpreti vrata, jo je Wolfgang že dohitel. Začela je udrihati po njem. Toda Wolfgang jo je s svojimi krepkimi rokami objel okrog pasu in odnesel nazaj. »A ne bi še ti malo popazil,« je nadrl Alberta. »Je že okej, saj bom,« je rekel Albert in tudi on pritisnil roko na Silkejevo stegno. Imel je občutek, kot da pod blagom tipa njeno kožo. Wolfgang je iz torbe spet vzel nož in ji ga podržal pod nos. »Samo še enkrat to naredi, pa ti kaj vrežem v obraz.« Silke je čutila, kako ji hitro razbija srce. »Kaj bi rad, a greva še enkrat na vece?« mu je zabrusila. »Si slišal to? Mogoče pa bi ti šel z njo,« se je smejal Wolfgang in se za Silke ni več zmenil. Albert je s pogledom spremljal nož, ki ga je Wolfgang še vedno držal v roki in Silke z njim mahal pred obrazom. Alberta je zdaj prav zares prijelo, da bi šel s Silke na toaletu. Če je to lahko počela z Wolfgangom, bi gotovo lahko tudi z njim. Kdo ve, morda pa ji res prija. Wolfgang je Silke začel grizljati ušesa. Sunkoma se je obrnila stran. »Aja, a to ti pa ne paše.« Spet je začutila utrip, potem pa nenadoma histerično zakričala in s pestmi tolkla po Wolfgangu, on pa jo je zdaj pograbil za dolge lase, jo z vlekel na tla in ji pritisnil stopalo na glavo, da se ni mogla niti premakniti. »Si zdaj čisto znorel ali kaj,« ga je nahrulil Albert, medtem ko je strmel v Silke in njen čudno stisnjen obraz pod Wolfgangovim čevljem.

»Pusti jo že!« »Saj si videl, kaj je naredila.« Albert je pogledal Wolfganga, ki si je z eno roko tipal krvaveči nos. Wolfgang je Silke močno potegnil za lase in jo spravil kvišku. »No, prav, zdaj sva spet pri dvajset evrih,« je rekel, ko je sedela ob njem. »Saj to kapiraš, ne?« Silke je prikimala. »No, prav.« Tiho so obsedeli. Wolfgang si je z robčkom, v katerega je močno pljunil, obrisal kri. Silke ga je pri tem spremljala s pogledom. Albert je gledal skozi okno, kjer so tekle mimo osamljene cestne svetilke, vlak pa je počasi pripeljal na postajo naslednjega mesta. Takrat je Wolfgang Silke naenkrat surovo zagrabil za roko in jo potegnil na noge. »Tu izstopimo,« je ukazal in jo porival pred sabo proti izhodu. Albert je Wolfganga presenečeno pogledal in jima vendarle sledil. Bilo je pozno zvečer in nad poslopjem železniške postaje je kraljeval polmesec. Daleč naokoli ni bilo žive duše. Vlak je brez njih odpeljal naprej. »Kaj pa zdaj?« je zanimalo Alberta. »Nimam pojma, bomo videli. Ti pa da mi daš mir,« je Wolfgang rekel Silke, ki je preplašena stala ob njem. Napotili so se v postajno poslopje. Prodajna okenca in trafika so bila zaprta. Pred zgradbo so švigali mimo osamljeni pešci. Wolfgang se je ozrl okoli. Silke je suval pred sabo proti stranišču. Albert jima je s počasnimi koraki sledil. Pred vecejem so sedli na staro, počečkano leseno klop. »In kaj bomo zdaj tukaj?« je zanimalo Alberta, ki ga je medtem zazeblo. »Silke bo odplačala svoj dolg,« je z dolgočasno odvrnil Wolfgang. »Kako to misliš?« »Ja, nič, Silke bo pač delala.« Wolfgang je s telesom silil v Silke in jo objel. »Delala bo to, kar tako rada počne.« V tistem trenutku se je proti njim opotekel starejši moški s pivskim trebuhom. Ne da bi se zmenil zanje je odprl vrata v stranišče. Wolfgang je z glavo pomignil Albertu in mu nekaj prišepnil. Albert ga je presenečeno pogledal, nato s pogledom ošinil Silke, ki je tiho sedela zraven njiju, potem pa vstal in odšel za moškim. Nekaj minut zatem se je vrnil ter pokimal Wolfgangu, ki je takoj povlekel Silke s klopi in jo potisnil na moški vece. Albert je sedel nazaj na klop in se živčno oziral okrog.

Silke je nepremično zrla v ploščice na tleh. Zaslišala je vodo, ki je oplaknila pisoar, in ko je dvignila glavo, je moški stal pred njo. Star je bil že čez petdeset in resno jo je gledal. »Zdaj mu ga boš povlekla. Potem lahko greš, potem sva si bot,« ji je prišepnil Wolfgang in jo trdno držal. »Tale je torej,« je rekel moški, potem ko si jo je ogledal. Wolfgang je z glavo pomignil proti vratom kabine, ki jih je odprl tujec, nato je Silke sunil v kabino. »Deset minut, razumeš,« je Wolfgang še zaklical za njima. Vrata kabine so se od znotraj zaklenila. Silke je zavohala sapo, smrdela je po pivu. Za njo je bila straniščna školjka, skoraj ni bilo dovolj prostora, da bi oba lahko stala. Moški jo je takoj skušal poljubiti. Na prsih je začutila njegove

roke. Njegova slina ji je kapljala na vrat. Nato je odpel hlače in zdrknile so na tla. Strmela je v njegovo spolovilo, ki je mlahavo viselo pod okroglim trebuhom. Vzel ga je v desnico in spet poskusil poljubiti Silke. Potisnil je njeno glavo k svojemu penisu. Zagnusilo se ji je in ko je opazil, da se mu upira, je pritisnil telo ob njo. Z roko je močno drgnil svoje spolovilo. Čutila je njegovo sapo, dihal je zmeraj hitreje. Ko mu je prišlo, jo je močno pritisnil k sebi, njegovo seme pa je brizgalo po njenih hlačah. Nato je bil za trenutek čisto pri miru, zatem pa si oblekel hlače ter odprl vrata in odšel, ne da bi jo še enkrat pogledal. Silke se je od znotraj spet zaklenila in sedla na školjko. Slišala je Wolfgangov agresiven glas, ko je rekel moškemu, da je pet evrov premalo, ker je prekoračil dogovorjeni čas, in da je cena zdaj deset evrov. Kmalu nato je potrkalo na vrata. »Lahko prideš ven,« jo je poklical Wolfgang. Ni se zganila. »Ven pridi, slišiš.« Nekaj trenutkov pozneje je zagledala Wolfgangove roke, ki so jo iz sosednje kabine od zgoraj poskušale doseči, potem pa še njegov obraz. »Kaj je, si gluha, bom moral priti k tebi?« Silke se je obotavljivo dvignila in odklenila kabino. »In, si uživala?« se je režal. »Na žvečilni, za dezinfekcijo.« Odšla sta iz stranišča. Zunaj je čakal Albert. »So bili kakšni problemi?« ga je vprašal Wolfgang. Albert je samo odkimal in vstal s klopi, ne da bi se obrnil k Silke, ona pa ga je mrko ošinila. »Tam čez imajo igralne avtomate, ni daleč do tja. Kaj, če bi šli na eno rundo, sta za to?« je skoraj veselo predlagal Wolfgang. Albert ni odgovoril, temveč je samo odšel za Wolfgangom. »Prav,« je naenkrat rekla Silke, kar je Alberta čisto zmedlo. V igralnici sta Wolfgang in Silke šla k fliperju, Albert pa je izgubljen stal pri šanku in naročil pivo. Potem je pil pivo in opazoval Silke, ki je zbrano stala pri avtomatu, kot da se do zdaj sploh nič ne bi zgodilo. Potem je stopil k fliperju Wolfgang. Ko je izgubil zadnjo kroglico, je besno udaril po fliperju. Čez eno uro so odšli iz lokala in se napotili nazaj proti postaji. Silke je pripomnila, da bo Wolfganga prihodnjič gotovo premagala. »Nimaš šans,« je Albert slišal Wolfganga, ko je capljal za njima. Tik preden so prišli na postajo, se je Silke ustavila in njen izraz se je spremenil. »Jaz bom še malo ostala,« »Kaj pa ti je, zadnji vlak odpelje čez deset minut,« ji je razložil Wolfgang. Naposled je šla za njima. Sumničavo je pogledovala okrog, kot da bi od nekje pričakovala nevarnost. »Pravzaprav smo preživeli prav lep večer,« je menil Wolfgang, ko so sedeli v vlaku. Silke je gledala skozi okno in ni odgovorila. Potem so se samodejno zaprla vrata in vlak je počasi speljal. Med vožnjo so bili tiho, zatopljeni v svoje misli. Ko je vlak končno zapeljal na njihovo postajo in so prepoznali stavbo, so vsi naenkrat vstali. Silke je mislila, da po vsem skupaj končno lahko gre domov, zato jo je zelo presenetilo, ko je na zapestju začutila Wolfgangov trd prijem. »Dolžna si mi še deset evrov,« je rekel. »Ne, bot sva si,« je razdraženo rekla Silke. »Ne, nisva.« Albert je gledal vlak, ki je speljal s postaje, in zaradi hrupa ni slišal, zakaj se prepirata. Ko vlaka ni bilo več, je naenkrat zavladovala

tišina. Nad njimi so sijale zvezde. »Moja mama je ta teden na sindikalnem izletu in sem sam. Lahko prideta k meni,« je oznanil Wolfgang. »Jaz ne,« je odvrnila Silke. »Pa kaj še, z nama greš.« Wolfgang jo je zgrabil za dolge lase in jo vlekel za sabo. Albert jima je preprosto sledil, morda tudi zato, ker Silke ni hotel pustiti same z Wolfgangom. Malo zatem so že bili v hiši Wolfgangove mame, ki je stala nekoliko stran od drugih hiš, ob reki. Wolfgang je takoj postavil na mizico v dnevni sobi steklenico viskija, prinesel tri kozarce in jih napolnil. »Za boljše vzdušje,« je rekel Silke. Potem je dvignil kozarec in jima nazdravil. »Daj gor kakšno muziko,« je pozval Alberta, ki je stal pri glasbenem stolpu. Nato je Wolfgang prisedel k Silke in jo poljubil. Pobožal jo je po prsih in jo vprašal, ali ji to ugaja. Apatično je gledala Alberta, ki se je ukvarjal s cedeji. Wolfgang jo je kljub vsemu privlačil in želela si je, da bi bilo vse tako kot pred današnjim večerom. Na dušek je popila viski, treščila kozarec na mizo in si še enkrat nalila. Mirno je opazovala Alberta, potem pa Wolfgangu zašepetala na uho: »Misliš, da bi lahko zdaj zvezala Alberta? Mogoče pa mu bo všeč.« Wolfgang je pogledal Alberta, ki je brskal po cedejih in se mu ni sanjalo, kaj se dogaja, in nato Silke, potem pa je prikimal. Od zadaj sta se pritihotapila k Albertu. Naenkrat je na ramenih začutil Wolfgangove roke, Silkejeine pa na nogah. »Kaj pa je zdaj to?« je zakričal Albert in spustil iz rok cede, ki ga je iskal in zdaj končno našel. Čez nekaj časa je ležal na tleh z zvezanimi rokami in nogami, Silke je razkoračena stala nad njim, Wolfgang pa se je usedel nazaj na kavč in ju gledal. Albert je gledal kozarec v Silkejini roki. »Boš malo?« ga je vprašala. In še preden ji je utegnil odgovoriti, se je sklonila k njemu in mu v usta vlila ves viski. Silke se je le še s težavo držala na nogah, toda uživala je v tem, da je Albert ležal pod njo. Odpela mu je hlače in iz njih je pogledal Albertov trdi ud. »A vidiš, da ga rajca,« je Albert zaslišal Wolfgangov smeh. Silke se je počila nazaj, obležala na tleh in iz te perspektive opazovala njegov ud, ki je na lepem uplahnil. Bila je razočarana, kot da bi bilo konec posebno lepega naravnega pojava; obrnila je glavo stran. Nato se je spravila pokonci, odštorkljala k Wolfgangu in si nalila še malo viskija. »Odvežita me,« je jecljal Albert. Nekajkrat se je čudno zvil in si poskušal nekako nadeti hlače, vendar mu ni uspelo. »Daj no, saj bo,« je rekel Wolfgang, vstal in ga počasi začel odvezovati. »Tole je bil pa res dober štos, ni kaj,« se je pritožil Albert. Pogledal je Silke, ki je pijana ždela v kotu, in si zapenjal hlače.

Ko se je Silke naslednje jutro prebudila, ji je v glavi šumelo. Zelo počasi se ji je vračal spomin. Ko je hotela premakniti roke, je ugotovila, da je zvezana in da je vrv ovita okrog masivne starinske omare. Na kavču je spal Albert. Zunaj na balkonu je zagledala majhno črno

mačko, ležala je na soncu. Poskušala se je osvoboditi, a je kmalu videla, da nima smisla. Malo pozneje se je v sobi pojavil Wolfgang, zaspano se je pretegnil in pogledal Silke. »Me prosim odvežeš?« ga je s slabotnim glasom poprosila. Toda Wolfgang je pogledal stran in odšel na balkon, vzel v naročje mucko in jo ljubeče božal. Takrat se je prebudil tudi Albert. Molče sta se spogledala. Albert je odvrnil pogled in obul svoje čevlje, ki so ležali pred kavčem. Vstal je, odprl steklena vrata in se pridružil Wolfgangu. Silke je skozi okno opazovala njun pogovor. V resnici je govoril samo Albert, Wolfgang pa je molče sedel zraven njega. Čez čas je Wolfgang odšel z balkona, Albert pa je ostal. Wolfgang je spet stal pred Silke, zarožljaj z avtomobilskimi ključi v roki in rekel, da se bodo zdaj malo peljali. Odvezal jo je od omare, roke pa je pustil zvezane. Silke ni odgovorila, le strahoma je pogledovala okrog sebe, ko jo je Wolfgang peljal v garažo, kjer je bil parkiran ford. Odprl je zadnja vrata avtomobila, v katerem je na sopotnikovem sedežu že čakal Albert, in jo potisnil noter.

Silke je počasi capljala za avtom. »Glej, no, saj ji gre. Lahko še malo bolj stopimo na plin.« Wolfgang je pospešil. Silke je začela teči, Albert jo je opazoval skozi zadnjo šipo. »Pazi, ne more več,« je zakričal. Wolfgang je upočasnil in pogledal v vzvratno ogledalo, nato pa začel obračati. Avtomobil je zapeljal na močvirna tla, kolesa so se za trenutek zavrtila v prazno, preden so podse spet dobila trdna tla. Počasi sta vozila nazaj, Silke pa je hodila za avtom. »Na črpalko moramo,« je rekel Wolfgang. »Pa sploh imaš vozniški izpit?« je zanimalo Alberta. »Saj ne bo nič, čisto blizu je,« je odvrnil Wolfgang. Ustavil je avto, odpel vrv z odbijača in šel k Silke, ki je bila čisto zadihana. Umaknila se je nekaj korakov nazaj, potem pa jo je Wolfgang z vrvjo zvelkel čisto k sebi. »Fitnesa je konec. Lahko prideš v avto.« Ko Silke ni odgovorila in tudi ni kazala znakov, da bi hotela v avto, jo je z vrvjo potegnil k fordu in jo prisilil, da je sedla vanj. Malo pozneje so divjali po kolovozu. Silke je premetavalo po avtu. Za hip so zapeljali na mokro travo, toda Wolfgangu je s hitrim refleksom uspelo obvladati krmilo. Albert je Wolfganga prestrašeno pogledal. »Kaj je, si se usral,« se je režal Wolfgang. Potem je dal v višjo prestavo in pohodil plin. Za njimi se je valil debel oblak prahu. Wolfgang se je režal kot iz uma in navil radio. Mimo so drvela koruzna polja. Kmalu zatem so pripeljali do glavne ceste. Albert je v vzvratnem zrcalu opazoval Silke, ki je tiho sedela na zadnjih sedežih in gledala skozi okno. Pred njimi je vozil traktor s prikolico za seno. Wolfgang je zaklel in zavrl, ker traktorja ni mogel prehiteti. Ob prvi priložnosti pa je zavil na drugi pas, prestavil iz tretje v drugo prestavo in močno dodal plin. Prepozno je opazil policijski avtomobil ob robu ceste. V naslednjem trenutku je tudi že opazil policistov loparček z

znakom, naj ustavi. Utišal je glasbo, se obrnil k Silke in ji z eno roko odvezal roke. »Samo blekni kaj, pa boš videla.« Ustavil je okrog petdeset metrov za policijskim avtomobilom. Približala se jim je mlada policistka, za njo pa starejši, močan kolega. Wolfgang je mirno obsedel, se še enkrat obrnil k Silke in strogo zapičil pogled vanjo. Nato je zavrtel ročico in spustil šipo. »Dober dan, dokumente, prosim, prometno in vozniško dovoljenje,« je zaslišal policistko. Pobrkljaj je po sovoznikovem predalu, kjer je bila tudi prva pomoč, in policistki izročil prometno dovoljenje. Podala ga je kolegu, ki si ga je natančno ogledal. Policistka je pogledala Alberta in Silke. Silke jo je molče gledala. »Kaj pa vozniško dovoljenje?« se je policistka spet obrnila k Wolfgangu. »Doma ga imam, samo na hitro sem hotel tankat.« »To pa ni dobro.« »Če želite, ga grem lahko iskat in vam ga prinesem. Res ga imam doma.« Policistka je Wolfganga nezaupljivo premerila. »Kje pa stanujete?« »V tisti vasi tamle zadaj,« je z roko pokazal Wolfgang. V tistem trenutku mu je policist vrnil prometno dovoljenje in odšel proti avtu. Wolfgang ga je dal naprej Albertu, ki ga je položil nazaj v predal. Naenkrat je Silke potisnila glavo naprej, videti je bilo, kot da se davi in da bo zdaj zdaj bruhala. »Slabo mi je,« je zajecljala. Policistka jo je začudeno pogledala. »Mogoče potrebujete malo svežega zraka.« »Eh, saj bo minilo,« je rekel Wolfgang. Toda Silke se je spet nagnila naprej in tokrat je bila res videti takšna, kot da bo bruhala. »Na svež zrak moram,« je spet zajecljala. Wolfgang se ni ganil s sedeža, toda ko je začutil policistkin pogled, je izstopil in odprl zadnja vrata. Policistka ga je budno spremljala s pogledom. Silke je splezala iz avta, se nekoliko opotekla in se drgetaje oprla na presenečeno policistko, potem pa bruhala. Wolfgang jo je zgrožen pogledal in se vrnil v avto. »No, jaz grem po vozniško,« je tiho zamomljal. Zagnal je motor in odpeljal, ne da bi pogledal nazaj. Albert je Wolfganga zaprepadeno gledal. »Kaj zijaš, saj je vse v redu.« Wolfgang je spet glasno navil muziko in pohodil plin, za njima pa je izginil cerkveni zvonik sosednje vasi.

Prevedla Urška P. Černe